

ТЪЙ МУ БИЛО ПИСАНО.

Нойчо чобанчето тая вечерь докара стадото късно. Пълниятъ месецъ бѣше позлатилъ върхаритѣ на черкювската гора. Топлиятъ вечерникъ лѣхаше надъ заглѣхналитѣ тракийски села и имъ шепнесе: лѣгайте да спите!

Догорѣха и главнитѣ на огъня предъ дѣдовата Радойкова воденичка. Малкото гърне и дѣдо Радойко съ дългата бѣла брада чакаха Нойчо. Нойчо бѣше внуче на дѣда Радойка и затуй всѣка вечерь старецътъ му сваряваше чорбица.

Нѣщо му бѣше криво на овчарчето. Дума не продума на вечерята. Когато се навечеряха, дѣдо Радойко извади отъ пояса дългата си влашка лула и задими.

— Я посвири, чедо, съ кавала! — рече той.

— Не ща, дѣдо, криво ми е.

— Че защо ти е криво?

— Смѣятъ ми се другитѣ чобанчета. Нали съмъ сираче. Думатъ ми, че съмъ роденъ патки да паса.

— Нищо не се знае, — рече дѣдо Радойко. — Азъ да ти разправа тебе. Тая брада — виждашъ ли я? — Царска. Роденъ съмъ билъ царь да бжда, ама главата ми излѣзе воденичарска.

Чобанчето опули очи.

— Слушай. Всѣкому на челото е написано какъвъ ще стане. Когато бѣхъ малъкъ като тебе, едно лѣто у дома дойде черна, дрипава циганка и рече:

— Дай ми една паничка брашно, ще ти гледамъ.

Азъ ѝ изнесохъ паничката и тя взе да ми гадае.

— Ти си роденъ да бждешъ царь! — дума циганката.

— Че какъвъ е царътъ? — попитахъ я азъ.